

LBRIS

We know
books

ALEXANDRA PETRESCU

*Oglinda
destinului*

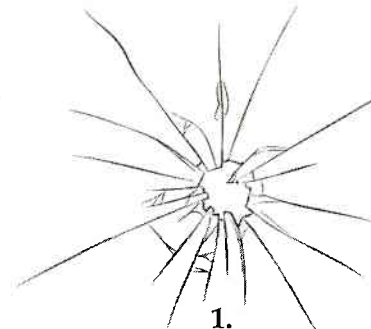
*Editura
Petale Scrise*

Nojorid, 2026

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI
Lupta cu întunericul interior

1.

OGLINDA SPARTĂ

CU UN AN ȘI OPT LUNI ÎN URMĂ...

– Ce vrei să faci?

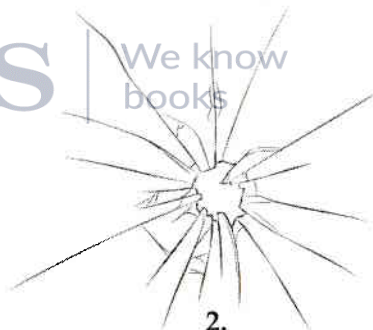
– Vreau să mor. Simt că nu mai pot face față durerii. Nu știu cum să trăiesc. Nu mai pot să respir. Mă sufoc când vorbesc. Nu vreau să iau medicamente pentru că îmi provoacă somnolență și greață. Nu vreau să iau antidepresive.

– Nu poți face asta de una singură.

– De asta mă aflu aici. Sunt la capătul puterilor și nu știu ce să fac.

– Înțeleg. Este normal să te simți așa în astfel de momente. Ai putea să împărtășești cu mine mai multe detalii despre ce simți și ce gânduri te frământă acum?

– Simt un gol imens în inimă, o durere constantă care nu pare să dispară. Mă simt pierdută și fără direcție. Mă gândesc secundă cu secundă la el și îl văd tot mai departe. Nu-l voi mai putea aduce niciodată înapoi. Nu știu cum să continui.

ATÂT DE DEPARTE

DUPĂ UN AN ȘI OPT LUNI...

Închid ușa și mă așez pe canapeaua de lângă pat. Îmi las capul pe spate și închid ochii. Mă reîntorc din nou la acel moment. Nu-l pot scoate din minte. Încă este acolo.

- Lasă-mă să trec!
- Nu pot să te las! Suntem amândoi în asta!
- Dispari din fața mea!
- Sunt aici. Pentru tine!
- Dă-te! Acum!

Ridic mâinile și-l împing, dar mă trage spre el. Mă izbesc de trupul său. Își duce mâinile pe spatele meu și mă strânge, însă opun rezistență... Îmi strâng degetele într-un pumn și încep să-l lovesc cu putere în spate. În ciuda loviturilor, încă mă ține strâns. Doresc să mă smulg de lângă el. Nu reușesc. Devin conștientă de respirația greoaie și ritmul inegal al inimii. Îmi zbat corpul într-o încercare disperată de a mă elibera. Eforturile mele par să fie în van. Este mai puternic și mâinile mele devin tot mai slabe. Picioarele îmi cedează, și inevitabil, mă prăbușesc în brațele lui. Are în continuare mâinile lipite de spatele meu. Mă strânge în brațe. Îmi las capul în jos și-mi duc palmele pe față. Simt gustul sărat al lacrimilor. Unele deja s-au uscat pe obraz. Picioarele ni se ating, dar par deja o barieră între noi. Pentru că de acum încolo, asta vom avea.

Deschid ochii. Sunt singură. Atât de singură. A trecut un an și opt luni. Cu toate astea, durerea încă îmi străpunge stomacul. În noaptea teribilă, oglinda sufletului s-a spart. Totul s-a schimbat.

Izbucnesc în plâns. Simt mirosul lacrimilor, un amestec salin și ușor amarui, prelungit și sufocant. E un gust amar, un cuțit ce-mi frânge inima. Așa sunt: spintecată, dărâmată, o păpușă de porțelan spartă.

Aud câțiva pași. Este el. A venit. Mă uit la ceas. Este ora două noaptea. Lumina palidă a lunii pătrunde prin perdeaua semi-ridică, transformând camera într-un joc subtil de umbre. Eu sunt luna, lumina. El este soarele care m-a orbit. Intră în cameră. Poartă o pereche de blugi negri slim fit și un tricou care-i scoate în evidență musculatura. Are ochii înroșiți. Nu, din nou! De o lună se întâmplă frecvent ca Alex să apară așa acasă. Se îndreaptă spre mine.

- Ce faci trează la ora asta?
- Nu pot dormi. Unde ai fost?
- Am ieșit cu un prieten.
- Alex, este două noaptea.
- Am pierdut noțiunea timpului.
- Unde ați ieșit?
- Sunt la interogatoriu?

Mă uit la el. Abia se mai ține pe picioare. Se așază pe pat cu fața în sus. A transpirat. Mă duc spre el și-i pun mâna pe frunte. Miroase a alcool. Dar, mai este ceva. Mă apropiu de gâtul lui și simt un miros ușor de frezie cu... Nu, Alex miroase groaznic a votcă. Îi dau pantofii jos și-l învelesc. A adormit instant. Sting veioza și ies din cameră.

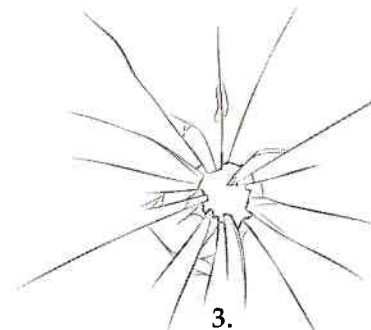
Mă duc în celălalt dormitor și mă întind. Nici lacrimile nu mai curg. S-au terminat. Mă întorc într-o parte și-mi pun mâna

pe obraz. Contactul cu pielea îmi aduce aminte de durerea ascunsă în suflet, cicatrizată pe corp, acolo unde va rămâne pentru totdeauna. Până la sfârșitul vieții. Mâna mea resimte o senzație de încheștare, o reacție la agonia interioară care îmi străbate ființa. Îmi doresc să țip, să scot afară suferința și să o transform în sunet. Cuvintele rămân capturate în gât, sufocate de tristețe și neliniște.

Simt nevoia de a ajunge la el, de a umple golul apăsător. În ciuda gândului, realitatea este crudă.

El rămâne atât de departe. Pare atât de departe...

E atât de departe.

NOAPTEA ÎN CARE TOTUL S-A SFÂRȘIT

Nu a fost suficient un an și opt luni. Nici zece, douăzeci, treizeci de ani nu mi-ar putea șterge acea noapte din suflet. Ne întorceam de la Brașov. Am fost la Otilia să-i dăm vestea că ne vom căsători. Se întâmpla la două luni după întâlnirea cu Lionel, tatăl meu. Eram cei mai fericiți. Urma să devenim o familie. Doar că, la întoarcere, o mașină a apărut brusc din unghiul mort, derapând ca un demon scăpat din iad. Într-o fracțiune de secundă, întreaga realitate s-a transformat într-un infern de metal și sticlă.

Alex conducea cu o viteză uluitoare. Încă simt cum cioburile de sticlă mi-au pătruns prin corp, lăsându-mi răni adânci. Într-un moment de groază, am surprins imaginea lui Alex, trupul său aruncat în aer ca o păpușă de cârpă. Nu am mai văzut nimic, doar o ceață care mi s-a lăsat și mi-a îngreunat vederea, mintea, sufletul. Totul a fost transformat în praf, fum și un miros puternic de caucic, de ars, un metal care era pe cale să explodeze.

Totul a devenit beznă. M-am trezit pe un pat de spital. Eram speriată. Aveam piciorul stâng în gips. Mă durea tot corpul. Văd în minte momentul tragic, atât de clar, când totul s-a schimbat ireversibil. Lacrimile îmi pică și mă îneacă. Lionel a fost acolo. Nu a plecat nici o clipă.

– Ce s-a întâmplat?

– Liz, ați avut un accident.

– Unde este?

– La terapie intensivă. Alex e în comă.

În momentul acela, când mi-am dus mâna spre pântec, am simțit cum o durere cumplită îmi străbate întregul corp. Când palma mi-a atins pielea, am simțit căldura și umflăturile. Am încercat să mă ridic, dar am fost imobilizată.

– Copilul? E bine?

Se uita la mine și tăcea. Mi-a cuprins mâna pe care am smuls-o rapid.

– Lionel, spune-mi!

– Ai pierdut sarcina!

Am simțit cum durerea mi-a străpuns abdomenul, parcurgând un traseu nevăzut al suferinței. A fost un amestec de senzații: crampe ascuțite care vin și trec ca valuri năpraznice, împreună cu o senzație surdă de gol și pierdere. Mi-am lăsat capul pe spate și am țipat atât de tare, încât am cutremurat întregul salon. Lionel a venit spre mine și a încercat să mă liniștească, dar m-am agitat atât de tare, încât rănilor mele fizice au început să sângereze. Bunicii mei, Mara și domnul Adam erau acolo. Am văzut o asistentă. A pus ceva în perfuzie.

– Nuuu! Lasă-mă, ia mâna! strig către Lionel.

– Liz, gata. Va trece...

Nu va trece. Abia a început.

*

După o săptămână am revenit acasă. Lionel a rămas cu mine zi și noapte. Bunica, bunicul, Mara și Pavel erau alături de noi. Alex a stat în comă o lună, timp în care m-am luptat singură cu durerea.

Apoi, totul a căpătat o altă nuanță în dansul nostru, ca o melodie mai aspră și mai disonantă. Am început să țipăm unul la altul, să ne confruntăm cu suferința în moduri diferite. Învinovățirile reciproce au devenit o parte a comunicării noastre. Ne-am pierdut apetitul, ne-am pierdut somnul. Tristețea și frustrarea au pătruns adânc în fiecare colțișor al vieții noastre. Am renunțat la căsătorie, la noi, la tot. Am hotărât să apelăm la un psiholog.

În ciuda eforturilor terapeutului, ne simțeam în continuare pierduți într-un labirint plin de confuzie. Țipetele noastre au persistat, acuzațiile reciproce au continuat să plutească în aerul tensionat dintre noi. Durerea rămânea un oaspete nedorit în viața noastră de zi cu zi. Până când, ne-a spus.

– Ce ar fi dacă ați încerca să faceți ceva diferit?

Așa am făcut. Ne-am mutat împreună în casa tatei, a lui Sergiu. Am renovat-o complet. Am transformat-o într-o casă cu aer modern, păstrând și unele elemente clasice, cum ar fi tablourile și cărțile vechi de literatură. Alex a revenit ca manager la compania lui Pavel. Eu m-am înscris la UNATC¹. În paralel, m-am angajat ca organizatoare de evenimente. A fost o perioadă de câteva luni în care fiecare s-a axat pe obiectivele alese. Am început să vorbim, să ne ascultăm, să ne alinăm. Noi doi, soarele și luna.

– Suntem puternici, Liz! Vom reuși! Sunt aici pentru tine. Nu vom renunța așa ușor. Nu ne stă în fire.

– Sunt aici pentru tine, Alex!

¹ UNATC, Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „Ion Luca Caragiale” din București.